

Diena kai priešas padarė klaidą

Kartą teko važiuoti su penkais vaikais mašina iš Molėtų į Anykščius. Važiavę tais keliais žino apie ypatingus kalnelius ant kelio, kuriais leidžiantis labai smagiai kutena pilvą. (Jei nežnot – jūsų laimė). Penki krykštaujantys vaikai, kalniukai, mama už vairo – puiki proga žiupsneliui avantiūros.

Vienas kalniukas, antras kalniukas... trečias.. ketvirtas... (eina lygiai didėjančia progresija, ar čia taip specialiai?). O ant penkto greitis mašinai pasirodė per didelis – išlekėm į orą kaip kapštis. Mūsų džipas sunkus, o dar krūva daiktų, penki vaikai – tėškėmės į asfaltą iš peties.

Iš smūgiau supratau, kad mašinai šakės. Širdį perverė skausmas – ką dabar pasakysiu Aurimui... Ir taip ta mašina – lopas ant lopo. Stovime tikėjime dėl naujos mašinos, bet juk plikas nestovėsi, važiuoti vistiek reikia. Mašina – mūsų pagrindinis tarnystės įrankis.

Vaikai gale rėkia – jau nebe iš laimės, o iš išgąščio. Vyksta kažkoks košmariškas chaosas. Kūnas irgi pereina į panikos būklę, bet greit susivaldau. Sustabdau mašiną šalikėlėje, lipu sugaudyt galus. Taip. Vaikam viskas gerai... išskyrus Sofijai. Ji ateina su milžinišku guzu ant akies ir kraujuojančia nosimi. Nieko nesupratau – kaip??

Mašina. Kažkas laša priekyje. Skystis skaidrus, tai turbūt dar ne taip blogai? Ratai vietoj, dalys ant kelio nesimėto, dugnas atrodo normaliai. Bet kas ten laša? Mintys visiškam chaose, informacijos perkrova, nes dabar Sofija pradeda skųstis, kad negali kvėpuot. Išsiaiškinu, kad pačioj paskutinėj sėdynėj buvo neprisiseigus.

Ir štai žiūriu ateina iš netoliese esančios sodybos vyras. Blaivas, pakankamai gero veido. Ir tada prasideda: *Kur jūsų smegenys... Kas tu per motina... Nemačiau durnesnio žmogaus...* Ir tratatai nesustodamas. Paprašiau, kad manęs nemoralizuotų, nes moralai dabar jau nebeпадės. Jis moralizuot nesustojo, bet užtat „maloningai“ patyrinėjo mašinos dugną ir nusprendė, kad davažiuosiu iki Anykščių (*gal davažiuosiu*). Tada vėl apipylė „pagyrimais“, o aš sukišau vaikus į mašiną ir taip klykdami nuropojom tolyn nuo to burnotojo (kuris beje buvo ne kas kita, o tikrų tikriausias *kaltintojas*).

Sofija atrodė nekaip. Vokas beveik pilnai užkrięs ant akies, nosis ištinus, visa išbalus, lipni. Turėjau melstis už vaiką, įsakyti Jėzaus vardu kūnui atsistatyti. Ir žinojau, kad tą turiu padaryti greitai, nes jaučiau, kad kaltės jausmas tuoj užgniauš visą mano tikėjimą. Tai buvo stiprus kovos momentas. Jaučiausi tokia neverta melstis su jėga tuo momentu, bet dėl savo paskutinių metų pastangų sugebėjau įsikibti minties, kad Dievo jėga nepriklauso nuo mano vertumo ir kad meldžiuosi ne savo, o Jėzaus vardu.

Prisipažinsiu – jei ne intensyvus pasiruošimas „taikos“ metu (tai yra nuolatinis zulinimas to, kas aš esu Kristuje, diena iš dienos, ištisi keturi metai), aš nebūčiau sugebėjęs nei melstis, nei deklaruoti, nei šlovint.

Pasimeldžiau iš peties (geras praktinis patarimas – esant emociniam sukrėtimui, panaudokite susikaupusias emocijas ne panikai, o maldos užturbinimui). Trumpai nurodžiau Sofijai, ką dabar turim daryti: *Sofija,*

dabar elgsimės, kaip elgiamės visada - kovosim, nekalbėsime nieko, kas prieštarauja tikėjimui ir dėkosim Dievui.

Iki Anykščių važiuoju išties amžinybę. Šlovinom, deklaruojom, liepėm pasišalinti baimės dvasias, ir vėl dėkojom, šlovinom, deklaruojom. Vaikai prisijungė su visa jėga – mašinoje tikėjimą buvo galima pajauti peiliu. Pradžioje Sofija tik gulėjo užsimerkusi, o mes stengėmės jai neleisti užmigti. Bet netrukus Sofijos išvaizda ėmė keistis ir gerėjo kas minutę. Anykščiuose ji jau buvo ta pati guvi Sofija, tik su pamušta akim.

Ir namie viskas susiklostė puikiai – Aurimas atleido (ačiū Dievui už jo gailestingą širdį). Rodėsi, kad viskas turėjo būti gerai, bet taip nebuvo! Nuslūgus adrenalinui, paršliaužė kaltės, gėdos jausmas. Užsimerkus mačiau tik kalnelius, ausyse skambėjo į asfaltą besimūrijančios mašinos griausmas. Buvo gėda prieš Dievą, negalėjau net pagalvoti, kad prieš kelias dienas žmones mokinau apie Biblinį išgydymą, kad vos už kelių dienų vėl turėsiu mokyti Dievo Žodžio. Po tokios kvailystės aš nebeturiu teisės pamokslauti Dievo Žodžio. Aš prisidirbau visam gyvenimui. Taip mažiau iki kitos dienos ryto. Ryte Aurimas liepė, tiesiog gyventi toliau. Bet juk tai neįmanoma! Kaip gali tokia pabaisa gyventi toliau? Pirma reikia atkentėti, atlikti bausmę... ar gi ne?

Aišku, kad ne. Tačiau nuo kurio galo pradėti? Kaip sustabdyti užsisukusi apkaltos mechanizmą?...

Pirmiausia turėjau sustoti ir įvardinti konkrečiai: *kame problema?* Atsakai sau: *kaltė, gėda*. Pradžia gera, bet mechanizmas nesustoja – graužia toliau. Reikia greitai pagalbos. Biblijos studijos apie kaltę ir gailestingumą daryti negaliu, nes atsakymo reikia čia ir dabar. Ieškosiu pamokslo, pagalvoju. Ir radau. Tiesiai į dešimtuką: Joyce Meyer pamokslą apie gėdą ir kaltę.

Pamokslas truko 50 minučių... 50 minučių *intensyvios* proto terapijos. Pamokslo gale jau buvau laisva ir sugrįžusi atgal į vėžias! O raktas kame? Raktas štai koks: ***Kai aš išpažįstu savo kaltes, Dievas yra ištikimas atleisti. Ir Jis atleidžia čia ir dabar. Mano dalis – tikėjimu priimti atleidimą! Atleidimo gavimas – tai ne jausmas, tai tikėjimo žingsnis.***

Visa kita susistatė savaime – iš Biblinio išgydymo seminaro jau žinau, kaip reikia priimti tikėjimu, o ne regėjimu. Principas lygiai tas pats, kaip priimant išgydymą, išgelbėjimą ar atsakymą į maldą. Tai yra – eini ir elgiesi taip, kaip elgiasi atleidimą gavęs žmogus.

Tikėjimu priėmusi atleidimą, nusprendžiau priešui, kaltintojui parodyti iš kur kojos dygsta – nusprendžiau kuo plačiau pasidalinti savo išgyvenimu bei atradimais. Priešas norėjo man blogo, bet Dievas tai pavertė į gerą! Aš pasistengsiu išmokyti kuo daugiau žmonių, kaip reikia tikėjimu priimti atleidimą! Tikrai mylinčiam Dievą viskas išeina į gerą! O priešas tikrai padarė klaidą – kalnelio akibroktas gal ir buvo mano neapsižiūrėjimas, tačiau Dievo vaiko kaltinimas ir graužimas... šito daryti nevertėjo...

Kaltė nugalima gailestingumu

Priešas turi efektyvų ginklą – tai kaltė ir pasmerkimas, kuris gali vesti į savigraužos, savigailos ratą. Tokiame rate užstrigęs žmogus tampa nebeefektyvus Dievo Karalystėje. Jis yra negailestingas sau ir kitiems, jis nesugeba pamatyti gailestingo Tėvo.

Jei žmogus negailestingas sau, jis negailestingas ir aplinkiniams.

Tai nėra tik bloga žmogaus savybė –
tai tiesioginis Jėzaus palipimo nepaisymas.

Luko 6:36

Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra **gailestingas**.

gr. **Oikotrimon** – gailestingas, švelnus gailestingumas. Tai toks, žmogus, kuris *greitai pamiršta skriaudas, atleidžia neprašytas ir toliau daro gera, nepaisydamas nedėkingumo*.

Ką reiškia būti gailestingu?

žr. Luko 6:37

Neteisti

Nesmerkti

Atleisti

Atkreipkite dėmesį – **būti gailestingu** Jėzus ne rekomenduoja ir ne prašo, o **paliepia** (galite sakyti – įsako; bus lenviau pamatyti temos rimumą).

Gailestingas Dievas

Kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas...

Jokūbo 5:11

¹¹ Viešpats kupinas (*kupinas = pakankamai, iki viršaus*) **užuojautos** (gr. *labai geras*) ir **gailestingumo**.

Iš 34:6-7

⁶ „Viešpats, Viešpats Dievas, **gailestingas** ir **maloningas, kantrus** ir **kupinas gerumo bei tiesos**, ⁷ **parodantis gailestingumą** tūkstančiams, **atleidžiantis** nusikaltimus, neteisybes ir nuodėmes, *tačiau* nepaliekantis kalto nenubausto, bet baudžiantis už tėvų nusikaltimus vaikus ir vaikaičius iki trečios ir ketvirtos kartos“.

Gailestingumo išraiška:

Gailestingas

Maloningas

Kantrus

Kupinas (iki viršaus pilnas) gerumo

Rodo gailestingumą

Atleidžia

Kyla klausimas: kaip Dievas gali vienu metu ir atleisti, ir nepalikti nenubausto. Vadinasi yra kažkoks papildomas veiksnys, kuris nulemia – ar žmogys bus atleistas, ar jis bus nubaustas. Panašu, kad galimas ir toks, ir toks variantas? Žiūriu grynai į tai kas parašyta.

Štai atsakymas:

Iš 20:5-7

⁵ Nesilenk prieš juos ir netarnauk jiems! Nes Aš, Viešpatys, tavo Dievas, esu pavydus Dievas, **baudžiąs** vaikus už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kartos **tu, kurie mane nekenčia**, ⁶ bet **rodąs gailestingumą iki tūkstantosios kartos tiems, kurie mane myli ir laikosi mano įsakymų.**

Tiems, kurie nekenčia – bausmė

Tiems, kurie myli – gailestingumas

Kad neimtumėme galvoti, jog tai buvo tik senoji sandora, ir dabar mums tai „negalioja“, priminsiu, kad Mato 5:17 parašyta, jog Jėzus atėjo išpildyti įsakymo, o ne jo panaikinti. Mato 22:36 Jėzus sako, kad didžiausias įsakymas yra mylėti Viešpatį Dievą visa širdimi. O Jono 14:21 parašyta, kad mes mylime Dievą tuomet, kai laikomės Jo įsakymų.

*...O kas mane myli, tą mylės mano Tėvas,
ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu. (Jn 14:21)*

2 Kronikų 30:9

⁹ Jei gręsitės į Viešpatį, jūsų broliai ir sūnūs ras pasigailėjimą akyse tų, kurie juos išvedė, ir sugrįš į šitą šalį; nes maloningas ir gailestingas yra Viešpatys, jūsų Dievas. Jis jūsų neatstums, **jei sugrįšite pas Jį.**

1 Jono 1:9

⁹ **Jeigu** išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.

Taigi matome, kad mūsų nusistatymas yra svarbus veiksnys. Ne šiaip kažkiek svarbus - o lemiamai svarbus. Juk ir išgelbėjimą gauname ne automatiškai – jį reikia priimti. Tad sąlyga aiški – **jei sugrįšite pas jį; jei išpažinsite savo kaltes; jei mylėsite Dievą visa širdimi.**

Visiems gerai žinoma ir daug cituojama eilutė:

Romiečiams 8:28

Mes žinome, kad **mylintiems** Dievą viskas išeina į gera, būtent Jo tikslu pašauktiesiems.

Atkreipkite dėmesį į svarbią detalę. Viskas išeina į gerą **mylintiems Dievą**. Ne visiems pasaulio žmonėms, o mylintiems Dievą. Dievo gailestingumas turi sąlygą – žmogus turi žengti žingsnį link Dievo.

Kaip žengti? Taip, kaip vaikas žengia žingsnį link savo tėvų – su visu vaikišku pasitikėjimu, atvira širdimi, be slaptų ketinimų. Taip, kaip vaikas bėga pas tėtį ir puola jam ant kaklo dėl paties tėčio, o ne dėl to, ką tėtis turi kišenėje. Tad ženkim link Dievo dėl Jo paties, iš tyros širdies. Tęsiame apie Dievo gailestingumą.

Nehemijo 9:17

¹⁷ Jie atsisakė paklusti ir neprisiminė Tavo stebuklų, kuriuos tarp jų padarei. Jie sukietino savo sprandus ir maištaudami išsirinko vadą, kuris juos parvestų vergijon. Bet Tu esi Dievas, **pasiruošęs atleisti, maloningas ir gailestingas, lėtas pykti ir didžiai geras**, todėl neapleidai jų.

Psalmių 78:38

³⁸ Tačiau Jis, būdamas **kupinas gailestingumo, atleido** kaltes ir **nesunaikino** jų. Daugelį kartų Jis **sulaikė** savo rūstybę ir **neišliejo** pykčio.

Atkreipkite dėmesį, kad gailestingumas „vien tik ant popieriaus“, nėra tikras gailestingumas **turi būti išreikštas veiksmu**.

Ką tai reiškia mums?

Grižkime prie Luko 6:36

Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas **yra** gailestingas.

Gailestingumas – tai širdies nusistatymas, kuris pasireiškia veiksmu.

Mes irgi turime būti greitai atleisti, būti kantrūs, sulaikyti savo rūstybę, nelieti pykčio. Susilaikyti kandžių komentarų, traukimo per dantį, rodymo pirštais, apkalbėjimo, pasmerkimo, pajuokos ir pašėpimo.

Patarlių 11:17

¹⁷ **Gailestingas** žmogus daro gera savo sielai, **žiaurus** žmogus kenkia savo kūnui.

Gailestingumas nebūna **be pasekmių**. Gailestingumo priešingybė – žiaurusmas, jis irgi nebūna be pasekmių. Sėjos pjūties dėsnis galioja - ką pasėsi, tą ir pjausi. Galėčiau beveik šmaikščiai priminti, kad Dievas Nojui pažadėjo, jog sėja ir pjūtis vyks iki pasaulio pabaigos. Žinoma, kalbaėjo apie natūralią sėją ir pjūtį. Paulius tuo tarpu daug kalbėjo apie sėjos – pjūties dėsni (kalbėdamas apie finansus, apie gyvenimą pagal kūną ir pan). Naujų kūrinių statusas nepanaikina sėjos-pjūties dėsnio.

Taigi, *sėsi gailestingumą* – pjausi gerus dalykus savo sielai
(ramybė, geri santykiai, stabilio emocijos).
Sėsi žiaurumą – kenksi savo kūnui*.

***Kūnas** – originalo kalboje: artimi ryšiai, aš pats, maistas, kraujo ryšiai.
Viena iš reikšmių – fizinis kūnas.

Gailestingumas: gavėjai ir davėjai

Gailestingumas nevyksta vakume – tai yra pats iš savęs. Yra tie, kurie pasigaili, ir tie, kurie priima pasigailėjimą. **Vienais atvejais mes būname davėjai, o kitais priėmėjai.**

Gailestingumo (atleidimo) priėmimas – tai tikėjimo žingsnis.

Šios tiesos suvokimas gali pakeisti daugelio gyvenimus. Kaltės jausmas visuomet yra *jaučiamas* – tai nemalonus sunkumas, kartais netgi pasireiškiantis fiziniais pojūčiais (sakoma „širdį suspaudė“).

Kuo ilgiau pasiliegame apsikaltinime, tuo giliau kaltės pojūtis išsaknyja. Kuo giliau išsaknyja, tuo daugiau laiko reikia, kad (nekalbu apie ištikus mėnesius ar savaites, bet apie tam tikrą laiko tarpą).

Koks yra trumpiausias tikėjimo apibrėžimas? Tikėjimas – tai ne regėjimas. Tikėjimas yra užtikrinimas to, kuom viliamės ir parodymas to, ko nematome (Heb 11:1).

Ką tai reiškia? O gi tai, kad priėmus atleidimą iš Dievo (o juk Dievas pasiruošęs atleisti iš karto), turi *patikėti, kad Jis atleido*, net jeigu tavo „jausmas“ sako kitaip. Atleidimo nepajaučiam, o patikime. Pirmiau patikime, o paskui atitinkamai sutvarkome emocinius jautimus.

Kaip tą padaryti? Paprasčiausia būtų pasakyti taip: **žmogus, kuris patikėjo, kad Dievas jam atleido, eina ir elgiasi atitinkamai.** (Prisiminkite išgydymą: žmogus, kuris tiki, kad yra išgydytas, elgiasi, kaip žmogus, kuris tiki, kad yra išgydytas).

Kaip elgiasi žmogus, kuris tiki, kad jam atleista? Tuoju apie tai sužinosime iš sūnaus palaidūno istorijos.

Palyginimas apie sūnų palaidūną - kaip sūnus *priėmė* atleidimą

Luko 15, Nusikaltimas įvyksta

¹¹ Jis kalbėjo toliau: „Vienas žmogus turėjo du sūnus. ¹² Kartą jaunesnysis tarė tėvui: „Tėve, atiduok man priklausančią palikimo dalį“. Tėvas padalijo sūnams turtą. ¹³ Praėjus kelioms dienoms, jaunesnysis sūnus, pasiėmęs savo dalį, iškeliavo į tolimą šalį. Ten, palaidai gyvendamas, iššvaistė savo turtą.

Dugnas - atgaila iš reikalo

¹⁴ Kai viską išleido, toje šalyje kilo didelis badas, ir jis pradėjo stokoti. ¹⁵ Tada apsistojo pas vieną tos šalies gyventoją. Tas jį pasiuntė į laukus kiaulių ganyti. ¹⁶ Jis geidė prikimšti pilvą bent ankštimis, kurias ėdė kiaulės, bet ir tų niekas jam neduodavo.

¹⁷ Tada susiprotėjęs jis tarė: 'Kiek mano tėvo samdinių apsčiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado!' ¹⁸ Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau.' ¹⁹ Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!'

Tėvo širdis: gailestingumas iki atsiprašymo

²⁰ Jis pakilo ir iškeliavo pas tėvą. **Jam dar toli esant**, tėvas jį pamatė ir, apimtas gailesčio, pribėgo, puolė ant kaklo ir meiliai pabučiavo.

Dievo gerumas veda į atgailą – tikra atgaila

²¹ O sūnus jam tarė: 'Tėve, nusidėjau dangui ir tau, nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.'

** Atkereipkite dėmesį – jis nebesiprašo tėvo, kad priimtų jį samdiniu. Dabar jis atgailauja iš tikrųjų – atgaila dėl atgailos, o ne dėl išeities iš situacijos. Tartum sakytų – tėve ateinu dėl tavęs, o ne dėl to, ką tu man gali duoti.*

Dievui netrūksta gailestingumo

²² Bet tėvas įsakė savo tarnams: 'Kuo greičiau atneškite geriausią drabužį ir apvilkite jį. Užmaukite jam ant piršto žiedą, apaukite kojas!' ²³ Atveskite nupenėtą veršį ir papjaukite! Valgysim ir linksminsimės! ²⁴ Nes šis mano sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado'. **Ir jie pradėjo linksmintis.**

Jie PRADĖJO linksmintis!

Sūnus nelaukė metų laiko, kad nubaustų save, bet priimė gailestingumą IŠ KARTO. Nors tikrai būtų buvę teisinga (žiūrint žmogiškai), jei jis būtų metus atidirbęs už savo košmarišką elgesį tėvo atžvilgiu.

Vyresnysis sūnus – negailestingas nei sau, nei kitiems

²⁵ O vyresnysis jo sūnus buvo laukuose. Kai grįždamas prisiartino prie namų, išgirdo muziką ir šokius. ²⁶ Pasišaukęs vieną iš tarnų, jis paklausė, kas čia dedasi. ²⁷ Tas jam atsakė: 'Sugrįžo tavo brolis, tai tėvas papjovė nupenėtą veršį, nes sulaukė jo sveiko'.

Dievo gailestingumo pamatas

²⁸ Tada šis supyko ir nenorėjo eiti vidun. Tėvas išėjęs ėmė jį kviesti. ²⁹ O jis atsakė tėvui: 'Štai jau tiek metų tau tarnauju ir niekad tavo įsakymo neperžengiau, o tu man nė karto nedavei nė ožiuko pasilinksminti su draugais.' ³⁰ Bet vos tik sugrįžo šitas tavo sūnus, prarijęs tavo turtą su kekšėmis, tu tuojau papjovei jam nupenėtą veršį'.

³¹ Tėvas atsakė: 'Sūnau, tu visuomet su manimi, ir visa, kas mano, yra ir tavo. ³² Bet reikėjo džiaugtis ir linksmintis, nes tavo brolis buvo miręs ir vėl atgijo, buvo pražuvęs ir atsirado!' „

Gailestingumas = pažeidėjas lieka nenubaustas!

Ir vėl Luko 6:36

Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra *gailestingas*.

Mūsų gailestingumas turi būti toks pat – pažeidėjas lieka nenubaustas...

Taigi, grįžtant prie tikėjimo, o ne regėjimo. Priėmus atleidimą iš Dievo, sieloje ir toliau gali dėtis nemalonūs procesai. Nes siela dar neatnaujinta – jai skauda. Bet juk jausmai nėra įrodymas, kad Dievas neatleido? Kas yra Dievo atleidimo pamatas? Mano savijauta, ar Dievo Žodis? Jei parašyta, kad atleidžia – tuomet atleidžia.

Kai mes esame gailestingumo davėjai:

turime tramdyti savo burną, kūną, išdidumą. Vyksta tramdymas.

Kai esame gailestingumo gavėjai:

turime žengti tikėjimo žingsnį ir nuspręsti gyventi ne tuom, ką jaučiu, o tuom, kas parašyta.

Atminkite, kad savigrauža, savigaila yra bausmės įrankis mums dėl nusižengimo. Būdami tokioje būsenoje mes tarsi baudžiame save, todėl tartum atpirkinėjam savo kaltę. Ar nebandome tokiu būdu būti patys sau gelbėtojai?

Priešas – kaltintojas

Psalmių 109:20

²⁰ Taip tegul užmoka Viešpats mano **priešininkams** ir tiems, kurie kalba pikta prieš mane.

Angl. May this be the way the LORD repays my **accuser**, those who speak evil against me.

Vert.: tegul Viešpats užmoka mano **priešininkams**, kurie kalba bloga prieš mane.

Kaltintojas – tai tas, kuris **sako** blogus dalykus apie mane.

Sakyti – tai būti sėkla. Sėkla tikėjimui arba netikėjimui. Sakyti, tai kalbėti tikėjimą arba netikėjimą. Tikėjimas yra iš klausymo, o klausymas iš Dievo Žodžio. Netikėjimas irgi yra iš klausymo, o klausymas iš kaltintojo, iš pasaulio.

Priešas kaltina:

Melagingais parodymais
Praeitimis
Padaryta klaida
Nesusivaldymu

Kaltintojas sako: padarei klaidą, todėl esi nebevertas.

Dievas sako: esi vertas bet kokių atvejų, nes tavo vertės pamatas – ne tavo veiksmai ar klaidos, o Jėzaus auka.

Ką daryti kaltintojo atakos metu?

1. Jei reikia – atsiprašyk Dievo
2. Apsispręsk priimti atleidimą
3. Imk šlovinti Dievą už tai, kad Jis geras ir gailestingas

***Trečia dalis** skirta tiek padėkai, tiek proto atnaujinimui, tiek tikėjimo statymui, tiek priešų nuvaymui šalin.*

Kai naujam kūriniui kaltintojas iškelia praeties dalykus, klaidas, gyvenimo būdą – nevalia pradėti iš naujo atgailauti, o tiesiog nusigręžti nuo kaltintojo ir čia pat jo akivaizdoje imi sakyti tiesą ir šlovinti Dievą:

Ačiū Tėve, kad aš esu naujas kūrinys, kad man nieko netrūksta, kad esu priimtas mylimajame, kad esu Tavo teisumas. Atleisk man Tėve, kad padariau šitą ar kitą dalyką. Apsisprendžiu priimti Tavo atleidimą čia ir dabar. Kaltintojau, Jėzaus Kristaus vardu traukis šalin! Aš esu priimtas mylimajame.

1 Petro 5:8

⁸ Būkite blaivūs ir budrūs, nes jūsų **priešas*** velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, tykodamas kurį nors praryti.

*gr. **antidikos** – priešininkas teisme, kaltintojas; priešas, priešininkas.

Priešo tikslas – kad ištikus „liaupsusui“, jūs imtumėte kapstyti savyje, ieškoti kabliukų, išvarinėti demonus, užsiimti savigrauža, savianalize, minčių kėlionėmis į vaikystę, saviįtaiga...

nes tuomet jūs būsite visai neveiksmingi Dievo Karalystei.

O tai ir yra priešų tikslas – arba nužudyti, arba bent jau nukensminti.

Išpažinimai

*Karui ruošiamės ne mūšio įkarštyje, o taikos metu – kareivinėse
Jūsų maldos kambarys ir yra tos kareivinės.
Išpažinimai – karinio pasirengimo treniruotės.*

Mintys galvoje:

Kaip aš taip galėjau?

Kodėl aš taip pasielgiau?

Aš nevertas vadintis Dievo vaiku!

Aš nebegaliu būti tarnautoju!

Niekada nebegalėsiu ramia sažine pamokslauti!

Žodžiai burnoje:

Per Jėzų Kristų aš esu sutaukintas su Dievu.

Kol 1:20

Mano Tėvas yra gailestingas, lėtas pykti, maloningas
ir labai geras Dievas.

Lk 6:36, Psa 103:8

Vos tik aš išpažįstu savo kaltes – Tėvas man atleidžia.

1 Jn 1:9

Tėvas nesmerkia, Jis pasiruošęs atleisti ir
nebeprisimena mano nusikaltimų.

Psa 86:5, Heb 8;12

Aš Dievo namiškis. Aš Dievo šeimos dalis.
Aš mylimas Dievo vaikas.

Ef 2:19, 1 Jn 3:1, Ef 5:1

Kristuje Jėzuje aš esu Dievo teisumas.

2 Kor 5:21

Mano teisumo garantas yra Jėzus Kristus.

2 Kor 5:21

Štai kokia meile mane apdovanojo Tėvas: aš vadinuosi
dievo vaiku.

1 Jn 3:1

Jėzus pamilo mane ir paaukojo save už mane.

Gal 2:20

Aš nebebijau, nes tobula meilė išvaro bet kokią baimę.

1 Jn 4:18

Nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei
kunigaikštystės, nei galybės, nei dabartis, nei ateitis,
nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės
manęs atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje
Jėzuje, mano Viešpatyje.

Rom 8:38

Jei Dievas užmane, kas gali būti prieš mane?

Rom 8:31

Parašyta, kad Tėvas paaukojo Sūnų dėl manęs, kaip Jis
tada ir viso kito neatiduos kartu su Juo?

Rom 8:31

Aš atsisakau būti kaltinama, nes Dievas išteisina.

Rom 8:31

Aš atsisakau būti pasmerkta, nes Jėzus buvo pasmerkta vietoje manęs. *Rom 8:31*

Aš pažinau ir įtikėjau meile, kuria Dievas mane myli. Aš pasilieku Jo meilėje, todėl pasieliku Jame ir Jis pasilieka manyje. *1 Jn 4:6*

Meilė padengia visas nuodėmes! Dievas yra meilė. *Pat 10:12, 1 Jn 4:6*

Aš esu Jo kūrinys, sukurtas Jėzuje Kristuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė man atlikti. *Ef 2:10*

Aš esu Dievo išrinktoji, šventoji ir numylėtinė. Aš apsivelku nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir ištverme. *Kol 3:12*

Aš gyvenu tikėjimu, o ne regėjimu. Man atleista ne todėl, kad jaučiu, o todėl, kad taip parašyta. *1 Jn 1:9*

Aš esu stipri malone, kuri yra Kristuje Jėzuje. *2 Tim 2:1*

Nebėra pasmerkino tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. *Rom 8:1*

Būkite gailestingi kaip ir tėvas gailestingas.

Gailestingi *sau* ir gailestingi *savo artimui*.